

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v samosoudkyní JUDr. Ivankou Havlíkovou v právní věci

žalobce: N. V. P.
bytem XXX
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XXX, č. j. XXX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

(MO) podané u žalovaného dne XXX (žádost) tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (ZA) neuděluje.

2. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný posoudil žádost žalobce na základě podkladů spisového materiálu, včetně pohovoru se žalobcem ze dne XXX. V něm žalobce přislíbil doložit svá tvrzení rodnými listy dětí a originálem svého cestovního dokladu v patnáctidenní lhůtě, ničeho však nedoložil. Žalobcem tvrzeným důvodem žádosti byla legalizace pobytu na území ČR, neboť přivykl zdejšímu životu, má tady rodinu a zázemí, ve vlasti zázemí nemá, navíc se tam obává jednání soukromé osoby. Na výzvu žalovaného dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (správní řád) se dostavila substituční zástupkyně právního zástupce žalobce, pořídila fotokopii celého spisu, vyžádala si lhůtu pro vyjádření, ale ve stanovené lhůtě nic nedoložila a vyjádření nezaslala.
3. Žalovaný při vlastním posouzení žádosti poukázal na § 28 odst. 1 ZA a hodnotil důvody sdělené žalobcem z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu. Vycházel při tom především z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení o žádosti ohledně politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně z informací z Cizineckého informačního systému (CIS), rozsudku Městského soudu v Praze ze dne XXX, č. j. XXX ve spojení s usnesením Vrchního soudu č. j. XXX, protokolu o výsledku žalobce ve správním řízení o správním vyhoštění ze dne XXX, č. j. XXX a informace OAMP - Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 23. 5. 2025 (Informace).
4. K ustanovení § 12 písm. a) ZA žalovaný konstatoval, že žalobce nebyl vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, protože se mu azyl podle tohoto zákonného ustanovení neuděluje. Ke stejnému závěru dospěl při posouzení důvodu žádosti ve vztahu k § 12 písm. b) ZA s tím, že takové potíže žalobce neuváděl, poukázal dále na výpověď žalobce a judikaturu správních soudů ke skutkovému stavu přílehlající. Odmítl důvody uvedené žalobcem v žádosti a při pohovoru s tím, že tyto nijak nesouvisí s důvody taxativně stanovenými v § 12 písm. b) ZA. Žalovaný vytkl výjimečnost institutu mezinárodní ochrany a uzavřel, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) ZA.
5. Dále se žalovaný zabýval ustanovením § 13 odst. 1 citovaného zákona a důvody zvláštního zřetele hodné. Konstatoval, že z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR ani ze zjištění žalovaného nevyplývá, že by v ČR byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení, žalobce tak nenaplnil ani důvody pro udělení azylu podle § 13 ZA za účelem sloužení rodiny.
6. S poukazem na přechodná ustanovení zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (novela) žalovaný uvedl, že ani v řízení zahájených předem na nabytí účinnosti zákona nelze udělit národní humanitární azyl.
7. Vzhledem k tomu, že u žalobce nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany žalovaný posoudil, zda žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 28 ZA (DO). Při tomto posouzení vycházel z výše citovaných Informací a podkladů pro rozhodnutí o žádosti, které jsou součástí spisového materiálu. K tomu žalovaný poukázal na § 14a odst. 1, 2 ZA a konstatoval, že žalobce neuvedl, ani žalovaný nenalezl, žádné skutečnosti na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma formou trestu smrti nebo popravu, či by mu hrozilo nebezpečí Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu článku č. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva) a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání (Úmluva proti mučení). Žalovaný přitom vyšel ze znění citovaného zákonného ustanovení, které bylo přijato z článku 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (Evropská úmluva). Při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ zohlednil rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) a uvedl závěry, které z těchto rozsudků pro posouzení věci vyplynuly. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a s přihlédnutím k Informacím žalovaný uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) ZA, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť nic takového v zemi původu žalobce neprobíhá, ani důsledky takového ohrožení ve smyslu, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) ZA. Proto žalobci doplňkovou ochranu neudělil.

8. Žalovaný se zabýval také hodnocením žádosti žalobce z hlediska § 14b odst. 1 ZA, tedy udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Poukázal na § 14b odst. 2, 3, 4 ZA a konstatoval, že ze zjištění ze správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Žalovaný proto žalobci neudělil DO ani dle § 14b ZA.
9. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro neudělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

Žaloba

10. Žalobce v žalobě namítal nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany a tvrdil, že žalovaný nedostal své povinnosti vyplývající ze zásady materiální pravdy, kdy nedostatečně zjistil skutkový stav, resp. jej nesprávně a v rozporu se skutečností vyložil a dospěl tak k nesprávným závěrům o nesplnění podmínek pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany.
11. Dle žalobce se uvedené nejostřeji projevilo ve vztahu k neudělení humanitárního azylu podle § 14 ZA a ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1, 2 téhož zákona.
12. K neudělení humanitárního azylu podle § 14 ZA žalobce poukázal na judikaturu správních soudů k institutu správního uvážení a citoval z ní s tím, že se jí měl žalovaný zabývat a přihlédnout k ní. V dalším řízení by mělo být předmětem úvah a odůvodnění žalovaného, zda důvody k udělení humanitárního azylu budou či nebudou dány. Rozhodnutí žalovaného ve vztahu k § 14 ZA proto považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Konstatoval, že v rámci správního řízení uvedl, že chce v ČR zůstat, protože zde má družku a tři nezletilé děti, o které stará. Ve Vietnamu mu ale hrozí nebezpečí od spolupachatele, kterého označil u trestního soudu. Humanitární azyl je tak jednoznačně v jeho případě naplněn.
13. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí jako nezákonné a nepřezkoumatelné zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

14. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. S žalobními námitkami nesouhlasil s tím, že nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Vzal v úvahu žalobcem uvedené skutečnosti a shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v zemi původu, vycházel tak z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem daného případu a je patřičným způsobem odůvodněno. Důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem nezjistil.
15. K tvrzení žalobce, že hlavním důvodem jeho žádosti je obava o vlastní bezpečnost v souvislosti s jeho trestní kauzou, které se účastnila i jiná osoba, která jej následně měla ohrozit, žalovaný konstatoval, že tyto skutečnosti samy o sobě nezakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu zákona o azylu. Žalobcem popisované obavy pramení z jednání soukromé osoby v souvislosti s trestnou činností, nikoli z pronásledování z důvodů taxativně vymezených v § 12 ZA. Žalobce tedy neprokázal, že by mu v zemi původu hrozilo systematické či státem tolerované pronásledování a že by státní orgány země původu nebyly schopny či ochotny mu poskytnout odpovídající ochranu před jednáním soukromých osob. Samotná existence výhružek ze strany jednotlivce prostřednictvím SMS zpráv nemůže být považována za důvod pro azyl, zejména pokud žalobce nevyužil, nebo ani netvrdil, nemožnost využití ochrany ze strany orgánu veřejné moci v zemi původu.
16. K námitce žalobce, že si přeje setrvat na území ČR z důvodu rodinného zázemí a vazeb žalovaný uvedl, že tyto skutečnosti nejsou relevantními důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle ZA. Otázka rodinného a soukromého života spadá do režimu cizineckého práva, nikoli do posuzování důvodů pro mezinárodní ochranu. Lítost žalobce nad spáchanou trestnou činností nemá vliv na posouzení splnění zákonných podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
17. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Při ústním jednání dne 25. 2. 2026 soud jednal v nepřítomnosti zástupce žalobce, který se k ústnímu jednání nedostavil a žádal o jeho odročení (žádost ze dne 20. 2. 2026, podaná do DS soudu dne 23. 2. 2026 v 19:20:14 hod). Soud nevyhověl této žádosti, neboť v ní právní zástupce žalobce blíže neoznačil a nedoložil kolizi s jiným jednáním ve věci jiného klienta, ani nemožnost zastoupení substitučním zástupcem pro jeho jednání u MV ČR OAMP. Soud přitom vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS) a Ústavního soudu (ÚS), viz obdobně rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2022, č.j 1 As 7/2022-33, bod 17, 18 a násl. Důkazy žalobce nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval a vyšel z obsahu spisového materiálu, který si od žalovaného vyžádal a jímž se důkaz neprovádí.
19. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. K žalobnímu tvrzení stran nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, tedy k tvrzení o nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srovnej rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srovnej rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71),

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postačuje, aby námitky byly vypořádány i implicitně (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 – 64). V uvedené věci je zřejmé, že se žalovaný v rozhodnutí zabýval podstatou námitek žalobce a vysvětlil, proč je nepovažoval za důvodné. Nebylo přitom nutné, aby se vypořádal s každou dílčí jednotlivou námitkou, když proti námitkám žalobce postavil právní názor, v jehož konkurenci námitky žalobce nemohly obstát (srovnej náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 – 43, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 – 38).

21. Námitka není důvodná.
22. Žalobce dále tvrdil nedodržení zásady materiální pravdy žalovaným, spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci, respektive v jeho nesprávném vyložení v rozporu se skutečností a v nesprávných závěrech, k nimž žalovaný dospěl. Uvedené tvrzení v příkrém rozporu s obsahem spisového materiálu a důvody, které žalovaný po posouzení žádosti žalobce učinil a jež v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl. Podle stanoviska soudu naopak žalovaný zjistil skutkový stav v souladu s § 3 správního řádu, dle kterého *Nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*, kdy vyšel zejména z obsahu žádosti pohovoru provedeného se žalobcem a Informací, které si pro posouzení žádosti opatřil a jež podrobně rozvedl v odůvodnění svého rozhodnutí (str. 7 napadeného rozhodnutí).
23. Žalovaný zároveň pečlivě popsal zjištěný skutkový stav a zjištění, která mu vyplynula z žádosti (str. 1), jakož i z pohovoru se žalobcem (str. 2-3), který bez připomínek podepsal a uvedl, že na podporu svých tvrzení doloží rodné listy svých dětí a originál cestovního dokladu, k čemuž mu byla stanovena patnáctidenní lhůta. Žalobce ale na podporu svých tvrzení ničeho nedoložil. Nestalo se tak ani poté, kdy žalovaný vyzval žalobce podle § 36 odst. 3 správního řádu k vyjádření se k podkladům spisového materiálu, a to přesto, že si žalobcova substitučně zmocněná zástupkyně pořídila fotokopii celého spisu a požádala o dvacetidenní lhůtu k vyjádření k podkladům a jejich doplnění.
24. Pokud tedy žalovaný vycházel ze skutkových zjištění, které měl k dispozici a žalobce zůstal v jejich doplnění přes svůj příslib a závazek vůči správnímu orgánu nečinný, nelze to klást k tíži žalovaného. Nelze tak vejít na žalobní tvrzení o tom, že byl skutkový stav zjištěn nedostatečně.
25. Stejně tak soud odmítá žalobní tvrzení, že byl zjištěný skutkový stav posouzen nesprávně a v rozporu se skutečností. Soud v této souvislosti poukazuje na zevrubné posouzení tohoto stavu žalovaným (str. 4 a následující), který pečlivě vytkl jednotlivá relevantní ustanovení zákona o azylu (§ 12a, § 12b, § 13 odst. 1, § 14a odst. 1, 2, § 14b odst. 1), kdy prvotně vyšel z ustanovení § 28 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany shledá-li ministerstvo, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu rozhodné o udělení azylu. Takové důvody však žalovaný neshledal a soud jeho závěrům plně přisvědčuje a nemá, co by jim vytkl nebo doplnil.
26. Žalovaný zjištěný skutkový stav rovněž zohlednil ve světle již zmíněným Informací, nevyjímaje rozsudek Městského soudu v Praze a usnesení Vrchního soudu v trestní věci Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

žalobce, protokol o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění, informace OAM o bezpečnostní a politické situaci ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, které učinil součástí spisového materiálu.

27. Námitka není důvodná.
28. Žalovaný nepochybil ani při posouzení zjištěného skutkového stavu ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, tedy o (ne)udělení doplňkové ochrany.
29. Podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 v rozhodném znění *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. (2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*
30. Za daného skutkového stavu nelze než přisvědčit žalovanému, že žalobce neuvedl, a z obsahu spisového materiálu se nepodávají, skutečnosti na základě, kterých by bylo lze uzavřít, že žalobci hrozí v případě návratu do vlasti vážná újma formou trestu smrti nebo poprav, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy a Úmluvy proti mučení. Soud podotýká, že žalovaný v této souvislosti vyložil neurčitý právní pojem „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ je tak jej zakotvil čl. 3 Evropské úmluvy. Vyšel při tom z rozsudků ELSP, dle kterých musí ponížení a pokoření z nich vyplývající dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Z informací o zemi původu tak, jak je žalovaný podrobně označil vyplynulo, že v zemi vládne Komunistická strana Vietnamu, která kontroluje volební orgány a prověřuje kandidáty, což vede k diskvalifikaci těch nezávislých, poslední volby konané v květnu 2021, tak nemohou být považovány za svobodné ani spravedlivé, ale Vietnam je členem OSN a přistoupil k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod a jeho ústava a zákony zakazují mučení, týraní, nátlak, tělesné tresty nebo jakoukoli formu zacházení poškozující tělo a zdraví nebo důstojnost zadržených či uvězněných osob.
31. U žalobce ale nebylo zjištěno, že by vyvíjel politickou aktivitu nebo byl členem politické strany či skupiny, a neuvedl, že měl ve vlasti problémy v tomto smyslu, neboť do ČR vycestoval jako nezletilý. Žalovaný se tedy právem nemohl dospět k závěru, že by se o něj domovská státní moc zajímala po jeho současném návratu do vlasti. Ostatně sám žalobce sdělil, že se spíše zajímal o českou než vietnamskou politiku, nikdy politickou aktivitu nevyvíjel a nikdy nebyl členem politické strany ani skupiny.
32. Soud tak nemá důvodu zpochybňovat závěr žalovaného, že žalobci jako žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) ZA s ohledem na zjištění z informací o aktuálním stavu v zemi původu, konkrétně, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Tedy žalobci nehrozí vážné ohrožení života nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

33. Žalovaný tak v souladu se zákonem uzavřel, že se žalobci doplňková ochrana podle § 14a ZA se neuděluje, neboť pro ni nesplňuje zákonné podmínky.
34. Pro úplnost soud uvádí, že žalovaný svými argumenty vypořádal i důvod pro neudělení doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 ZA, kdy vyšel z výpovědi žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR a ze zjištění, učiněných v průběhu správního řízení o žádosti, kdy z uvedeného nevyplývalo, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobce ve smyslu tohoto ustanovení. Závěr žalovaného o tom, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b ZA a doplňková ochrana se mu proto neuděluje, je i v tomto rozsahu souladný se zákonem.
35. Pokud žalobce v žalobě poukazoval a obsáhle namítal, že žalovaný neposoudil žádost žalobce ve smyslu § 14 zákona o azylu, tj. národní humanitární azyl, je třeba zohlednit, že ustanovení § 14 ZA bylo součástí zákona o azylu do 30. 9. 2025, kdy bylo zákonem č. 314/2025 Sb., změna zákona o azylu, zákona o pobytu cizinců na území ČR a dalších souvisejících zákonů zrušeno (Novela). Ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu, tj. ke dni 18. 11. 2025, tak již nebylo dané ustanovení součástí českého právního řádu a přechodná ustanovení Novely na věc nedopadají. Žalovaný tedy podle ustanovení § 14 ZA již postupovat nemohl. Liché jsou tak výtky žalobce ohledně chybějícího správního uvážení žalovaného ve vztahu k § 14 ZA a jeho poukaz na judikaturu správních soudů ve vazbě k tomuto ustanovení. Žalobce tak svou námitkou zcela pominul odůvodnění žalovaného, který v tomto ohledu poukázal na přechodná ustanovení zákona č. 314/2025 Sb., kterým se mění zákon o azylu (novela) s tím, že ani v řízení zahájených předem na nabytí účinnosti zákona nelze udělit národní humanitární azyl.
36. Námitka není důvodná.

Závěr a náklady řízení

37. Soud proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
38. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

Praha 25. února 2026

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.